

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a Deák Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Deák Péter ügyvéd által képviselt felperesnek a Hernádi és Kovács Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Hernádi Eleonóra ügyvéd által képviselt Magyar Energia Hivatal (1081 Budapest, Köztársaság tér 7., Hiv. sz.: ...) alperes ellen energiaügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében - amely perbe a jogtanácsos által képviselt ... a felperes pernyertessége érdekében beavatkozott - a Fővárosi Bíróság 2010. évi szeptember hó 22. napján kelt 4.K.33.634/2008/18. számú ítélete ellen a felperes által 19. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy az illetékügyekben eljáró hatóság külön felhívására fizessen meg az államnak 36.000 (azaz harminchatezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A beavatkozó a felperesnél tartott ellenőrzése során megállapította, hogy a fogyasztási helyen a mérőóra beállítása nem felel meg a közüzemi szerződésekben írtaknak, ezért a felperes nem a tényleges fogyasztásának megfelelő elszámolásokat kapott. Ezért a beavatkozó a mérési adatok és a kiszámlázott energiamennyiség közötti különbségből adódóan elkészített pótszámla kiegyenlítésére hívta fel a felperest.

A felperes a beavatkozó hibás számlázásából adódó utólagos elszámolást vitató panaszában kérte az elszámolás összegének mérséklését is.

Az alperes a villamos energiáról szóló 2007. évi LXXXVI. törvény (a továbbiakban: Vet.) 159.§-ának sz) pontjában foglalt hatáskörében eljárva hozta meg a 2008. július 11. napján kelt ... számú határozatát, melyben a felperesnek az utólagos elszámolás jogalapját vitató és annak mérséklésére irányuló panaszát elutasította, mert a beavatkozó az utólagos elszámolás elkészítésekor a jogszabályi előírásoknak megfelelően járt el, az utólagosan kiszámlázott összeg mérséklésére

pedig a hatóságnak törvényi felhatalmazása nincs. Ezt meghaladóan azonban megállapította, hogy a beavatkozó a fogyasztásmérő hibás beállításával szerződésszegést követett el, ezért a terhére előírta, hogy a hibás mérés alapján történő számlázásának a 2002. március 6. napjától 2007. március 5. napjáig terjedő időszakára az Üzletszabályzatának 8.4.1. pontja szerinti módon meghatározott kötbért fizessen a felperesnek. Rögzítette, hogy a kötbér kiszámításánál a beavatkozónak érvényes Üzletszabályzat hiányában a 2006. május 1. napjától 2006. december 18. napjáig terjedő időszakot nem kell figyelembe vennie.

A beavatkozó az alperesi határozat közlését követően a döntés végrehajtása körében arról tájékoztatta a felperest, hogy a hatósági kötelezésnek megfelelően kiszámított kötbér 2.787 forint, ezt azonban méltányosságból 5.000 forintra emelte, amelynek jóváírása megtörtént, és ezzel az összeggel csökkentette az utólagos elszámolás miatti áramdíj elszámolásból eredő követelését.

A beavatkozó tájékoztatásról való értesülést követően a hatóság jelezte, hogy tévesen számolta ki a kötbér összegét, ezért felhívta, hogy 1.673.157 forint kötbér jóváírásáról intézkedjen.

A beavatkozó az alperes és a felperes felé is jelezte, hogy a határozati előírásnak megfelelően az Üzletszabályzatának 8.4.1. pontjában szereplő képlet alapján végezte el a számítását, ezért nem kívánja korrigálni a kötbér összegét.

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 111.§-ának (1) bekezdés második fordulata alapján, figyelemmel a Vet. 168.§-ának (10) bekezdésére is, az alperes határozatát változtassa meg és kötelezze a beavatkozót a hibás mérés alapján történő számlázás - 2002. március 6. napjától 2007. március 5. napjáig - terjedő időszakára az Üzletszabályzata alapján helyesen számított 1.673.157 forint összegű kötbér megfizetésére. Álláspontja szerint az alperes határozata nem felel meg a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 339/B.§-ában meghatározott követelményeknek.

Az alperes a határozatában foglaltak fenntartása mellett a felperesi kereset elutasítását kérte azzal, hogy döntésében részletes útmutatást adott arra nézve, hogy az Üzletszabályzat idézett rendelkezései alapján, mely időszak figyelembevételével kell a beavatkozónak kiszámítania a kötbért. Utalt arra, hogy a szolgáltatók számára kötelezettséget előíró döntésének objektív szankciójaként határozhatja meg csak a kötbér mértékét, a perbeli eset azonban nem ilyen ügynek minősül, ezért a kötbér összegének meghatározására - a felek közötti jogvita eldöntésével - a polgári bíróság jogosult.

A beavatkozó érdemi nyilatkozatában arra hivatkozott, hogy az alperes jogszabálysértő módon járt el, amikor az Üzletszabályzatának 8.4.1. pontjában írtakat értelmezte.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a felperes keresetét elutasította, és megállapította, hogy az alperesi határozat rendelkező és indoklási része világos és egyértelmű, maradéktalanul megfelel a Ket. 72.§-ának (1) bekezdés d) és e) pontjaiban foglalt követelményeknek. A hatóság döntése rendelkező részében a hibás mérés alapján történő számlázás időszakát pontosan rögzítette, azzal, hogy a beavatkozó az Üzletszabályzatának 8.4.1. pontja szerinti módon meghatározott kötbért köteles megfizetni a felperes részére. Az alperes határozata indoklásában idézte a felperesi Üzletszabályzat alkalmazandó pontját, valamint annak alapulvételével az egyes időszakokra vonatkozó számítás magyarázatát is. Utalt arra, hogy az alperesi döntés jogszerűségét nem érinti, és egyben a felperesi kereset teljesítését nem alapozza meg az a körülmény, hogy a beavatkozó a határozati kötelezést nem hajlandó végrehajtani arra hivatkozva, hogy üzletszabályzatának 8.4.1. pontját a hatóság tévesen értelmezte.

A felperes részletes indokolást nélkülöző fellebbezésében - a keresetében és az elsőfokú eljárásban tett nyilatkozatainak fenntartása mellett - azt kérte, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helyezze hatályon kívül, mert amennyiben az alperes határozata megfelelt volna a jogszabályi követelményeknek, úgy az a felek közötti jogvita eldöntésének alapjául szolgálhatna.

Az alperes az elsőfokú bíróság ítéletének helyes indokai alapján történő helybenhagyását kérte azzal, hogy önmagában a kereset benyújtása nem teszi jogszabálysértővé határozatát, ugyanakkor fellebbezésében a felperes semmiféle új tényre vagy körülményre nem hivatkozott. Perköltséget nem kért.

A beavatkozó a fellebbezésre érdemi észrevételt nem tett.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A másodfokú bíróság az alperesi határozat jogszerűségét elbíráló elsőfokú ítélet elleni fellebbezést a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 340.§-ának (5) és (6) bekezdése alapján tárgyaláson kívül, a Pp. 253.§-ának (3) bekezdésében írtak szerint a fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem keretei között eljárva vizsgálta. Ennek eredményeként a következőket hangsúlyozza.

A fellebbező felperesnek lett volna törvényi kötelessége (Pp. 235.§ (1) bek.) megjelölni és igazolni azokat a releváns tényeket és körülményeket, amelyek alapján tévesnek tartja az elsőfokú bíróság megállapításait. A felperesnek okszerű magyarázattal ellátva kellett volna indokolnia fellebbezését, felsorakoztatva azokat a jogi érveit, amire alapítottan kéri, hogy az elsőfokú bíróságnak a keresetét elutasító döntését a másodfokú bíróság vizsgálja.

A felperes fellebbezésében ténylegesen csak arra hivatkozott, hogy amennyiben az alperes határozata megfelelt volna a jogszabályi követelményeknek, úgy az a felek közötti jogvita eldöntésének alapjául szolgálhatna. E minden konkrétumot nélkülöző

általánosságban megfogalmazott állításával, valamint azon nyilatkozatával, hogy az elsőfokú eljárásban előadottakat fenntartja, nem igazolható az elsőfokú bíróság ítéleti megállapításainak jogszerűtlensége. Ezzel szemben az elsőfokú bíróság a Pp. 206.§-ában írtaknak megfelelően eljárva a tényállást feltárta és rögzítette, hogy miért nem tartotta elfogadhatónak a felperes kereseti érveit és ennek eredményeként tett megállapításairól a szükséges körben számot is adott. Helyesen utalt az elsőfokú bíróság a Pp. 339/A.§-ára, amely szerint a bíróság a közigazgatási határozatot a meghozatalakor hatályban volt jogszabályok és az akkor fennálló tények alapján vizsgálja felül. Ez azt jelenti, hogy a határozat jogszerűségét a döntés meghozatalakor meglévő tények alapján kell megítélni. Az egyes tények, körülmények utóbb bekövetkezett változása a közigazgatási perben nem vehető figyelembe, azok nem eredményezhetik a tényállás megváltoztatását és ez okból nem teszik jogszabálysértővé az egyébként megalapozott döntést, különösen, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében egyértelműen megállapította, hogy az alperesnek a közigazgatási eljárásban feltárt adatokkal alátámasztott, és ezekből levont jogi következtetései összhangban állnak a vonatkozó jogszabályi rendelkezésekkel. Ítélete indokolásában az elsőfokú bíróság azt is kiemelte, hogy mely tények és körülmények figyelembevételével állapította meg azt, hogy az alperes döntése megfelel a Ket. 72.§-ának (1) bekezdés d) és e) pontjában foglalt követelményeknek hangsúlyozva, hogy a hatóság a polgári bíróság hatáskörét nem veheti át, így a felek elszámolási jogvitájából fakadó igényről nem határozhat. Így azt nem vonhatta értékelési körébe, mert nincs arra jogszerű lehetőség, hogy a felperesi kereset szerinti kötbér összeggel egészítse ki az alperesi határozat rendelkező részét.

A felperes a másodfokú eljárásban az elsőfokú bíróság ítéletének jogszerűségét megdöntő indokot nem hozott fel, a mérlegelés okszerűségét cáfoló nyilatkozatot nem tett. Fellebbezésében lényegében az elsőfokú eljárásban előadottak újraértékelését kérte, és a minden konkrétumot nélkülöző általános hivatkozásain túl nem jelölt meg olyan anyagi vagy eljárási jogszabálysértést, ami a Pp. 221.§-ának (1) bekezdésében megfogalmazott követelményeknek mindenben megfelelő elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését (vagy megváltoztatását) megalapozná.

Mindezek folytán a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 254.§-ának (3) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helyes indokainál fogva helybenhagyta.

Az alperesnek a másodfokú eljárásban költségigénye nem volt, a beavatkozó a fellebbezésre érdemi észrevételt nem tett, így költsége nem merült fel, ezért erről a Fővárosi Ítéltáblának rendelkeznie nem kellett. A sikertelenül fellebbező felperes a bírósági eljárásban alkalmazandó költségmentességről szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§-ának (2) bekezdése alapján köteles a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39.§-ának (3) bekezdés c) pontja és 46.§-ának (1) bekezdése szerinti mértékű fellebbezési illeték viselésére.

B u d a p e s t, 2011. évi június hó 15. napján

Borsainé dr. Tóth Erzsébet sk. a tanács elnöke, dr. Bacsa Andrea sk. előadó bíró,
dr. Vitál-Eigner Beáta bíró sk.

A kiadmány hitelül:
tisztviselő